

dels Misforstaaelser enkelte Steder har været Aarsag til Vrangvilligheden, er der vel nok adskillig Grund til at antage, men at Modstanden ikke ved de Midler, man har til Raadighed, har været til at overvinde hos alle, kan man desværre ikke efter det foreliggende være i Tvivl om.

Selvfølgelig er der angivet forskellige Grunde af i det mindste nogle af dem, der have stillet sig modvillig til Sagen, og skønt det ligger uden for min Hensigt her at gaa ind paa disse Grunde, saa er der dog en enkelt af dem, jeg ikke kan undlade at omtale, da den bunder i en Misforstaaelse, mange Biavlere gøre sig skyldige i. Adskillige have nemlig som Grund for deres Vægning angivet, at de hellere vilde vente til der kom en Bipestlov, idet de ere gaaede ud fra, at de saa ikke alene fik Arbejdet udført gratis, men tillige vilde faa Erstatning for de Stader de mistede. Naturligvis ere de gaaede ud fra Analogier fra de bestaaende Love og smitsomme Sygdomme hos Husdyrene, men dette kan være forkert. For det første vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at en Bipestlov godt kan være langt borte endnu — det vil meget komme an paa, hvilke Fordringer man stiller til Loven, — men dernæst gaar det ikke an at antage, at Staten gennem en Lovgivning skulde gaa ind paa at bære de Tab, en smitsom Sygdom kan fremkalde. Det vilde føre alt for vidt. Hvis Landet var fri for Bipest, og Sygdommen saa pludselig optraadte i en enkelt eller nogle faa Bigaarde, da kunde der være Tale om at dræbe alle Bifolkene i de smittede Bigaarde for at forhindre Sygdommens Udbredelse og saa give Erstatning for den Skade, Ejerne led. Noget saadant er det, der finder Sted, naar Heste angribes af Snive, eller naar Mund- og Klovesyge optraeder i en enkelt Besætning, men at Staten skulde erstatte f. Eks. den Skade, Landmændene lide ved den nu saa udbredte Kalvekastning, det falder vist ingen ind. Denne Misforstaaelse bør ikke gøre mere Skade, end den allerede har forvoldt.

Endelig et Par Ord om Bekostningen. Staten bevilgede som nævnt 1,000 Kr. og Nordfalsters Landboforening forøgede sit Tilskud til Maribo Amts Biavlerforening til 50 Kr. i Anledning af Arbejdet paa Falster. Sidstnævnte Forening sattes derved i Stand til at give 200 Kr. i Tilskud. Udvalget havde saaledes 1,200 Kr. til Raadighed, men allerede ved Udarbejdelsen af Arbejdsplanen var Udvalget klar over, at dette Beløb ikke kunde slaa til, og det henvendte sig derfor til Hovedbestyrelsen, som dog mente, at Arbejdet maatte fremmes efter den lagte Plan, selv om der blev en ret betydelig Overskridelse. Saavidt man imidlertid i Øjeblikket kan se, vil Overskridelsen dog næppe blive synderlig større end beregnet, nemlig ca. 400 Kr., og i Betragtning af, at der viste sig at være et langt større Antal angrebne Stader, end antaget, ja endog over dobbelt saa mange, saa kan Udvalget kun glæde sig til at være sluppen nogenlunde heldigt over den økonomiske Side af Sagen.

Til Slut vil jeg gerne paa Udvalgets Vegne rette en Tak til alle dem, der har været os behjælpelig i Arbejdet. Til Nordfalsters Landboforening, der ved sin Stilling til Sagen har ydet den baade moralsk og direkte Støtte, til Pressen paa Falster, der har bidraget meget til at vække Interessen for den, og endelig til alle de mange Blade, der have forstaaet, at her var en Opgave, som kun kunde løftes, naar man løftede i Flok. — Gid alle havde haft denne Forstaaelse.